

Vakbondsleden naar Den Haag op 29 oktober.

De bewapening gaat maar door. Het is al lang geen zaak meer die we aan de generaals over kunnen laten. Maar ook niet aan de politici! Jaren lang wordt er al over wapenbeheersing gepraat. Met als resultaat wapenlimieten die de bestaande fabrieken niet eens kunnen produceren, zelfs als ze dag en nacht door zouden draaien. Of verouderde wapensystemen worden wederzijds afgeschafte, maar de ontwikkeling van nieuwe wapens gaat gewoon door. En de aanmaak, invoering en plaatsing van nieuwe wapens ook. De neutronenbom, pershing II en kruisraketten, mx-raketten, patriotraket, stealth-bommenwerper, trident onderzeeërs...

Het is dus fout de bewapening aan generaals en politici over te laten. De vraag is alleen nog hoe we die heren (en dames) aan het verstand brengen dat de wereldbevolking niet gediend is van meer wapens. Of eigenlijk, hoe kunnen we ze onder druk zetten. Want hun verstand weet best dat onze belangen met de bewapeningsrace niet gediend worden. De belangen van de bevolking van de oost-europese landen trouwens ook niet. En die van de derde wereld al helemaal niet. Jammer genoeg zijn argumenten alleen niet genoeg. Het gaat om *macht*.

De demonstratie van 21 november 1981 toonde inderdaad dat de meerderheid van de Nederlanders de wapenrace wil stoppen en omkeren. Maar die druk op de politici bleek in de loop van de tijd onvoldoende. De politici wisten zich er langzaam maar zeker onderuit te draaien. De druk op de politici moet dus opgevoerd worden. Daarom zal ook de vakbeweging zich actiever met vrede en bewapening moeten bemoeien. Daarom zal de FNV ook meedoen aan de demonstratie van 29 oktober. Maar vanuit de vakbeweging kan en moet meer gedaan worden.

Vakbeweging en bewapening

De contacten tussen de vakbeweging en de vredesbeweging verliepen tot nu toe vaak wat stroef en bleven teveel beperkt tot gesprekken tussen bestuurders. Vanuit de vakbeweging werd erg vaak ter discussie gesteld of ze wel direkt met vrede en bewapening te maken had.

In mei 1982 nam de FNV na lange discussies een standpunt in: *zich inzetten voor vrede en ontwapening*. Het CNV is zo ver nog niet. Daar vindt de interne discussie nog plaats.

Waarom dient de vakbeweging niet langs de zijlijn te blijven staan bij het terugdringen van de wapenrace?

1. De vakbeweging is nog altijd een maatschappelijke macht. Het niet gebruiken van die macht, betekent dat stilzwijgend toegestaan zou worden dat andere belangengroepen

(wapenfabrikanten en militairen bijvoorbeeld) hun gang kunnen gaan.

2. De bewapeningsuitgaven zijn een heel belangrijke oorzaak van de armoede in de wereld. Niet alleen in de derde wereld, ook in de rijke landen. Het is een fabeltje dat bewapening zo goed is voor de werkgelegenheid. Natuurlijk komen er mensen aan het werk door de ruim 12 miljard gulden die Nederland in 1983 aan defensie denkt uit te geven. Maar het wordt steeds duidelijker dat het zelfde bedrag bij vredesproductie meer werk oplevert. En dat is dan bovendien veel nuttiger. Daarom zou bijvoorbeeld de ruim 3 miljard voor aanschaf van nieuw groot materieel voor het leger beter aan vreedzame produkten besteed kunnen worden. De vakbeweging die vredesproductie bepleit, behartigt de belangen van haar leden beter dan de bond die berust in de productie van oorlogsmaterieel.

VAKBONDSLEDEN TEGEN KERNWAPENS

3. De vakbeweging heeft vele internationale contacten. Die contacten kunnen ingezet worden om de verstandhouding tussen de machtsblokken te verbeteren. En ook kan de vakbeweging proberen te voorkomen dat de landen tegen elkaar opbieden bij de wapenexport.

Plaatselijk organiseren

De vakbeweging heeft dus meer dan voldoende redenen ontwapening te bevorderen. En dus om te beginnen voluit mee te doen aan het verzet tegen 'modernisering' van de kernwapens en plaatsing van de kruisraketten. Dat verzet vanuit de vakbeweging moet zoveel mogelijk direct in de bedrijven en instellingen georganiseerd worden. Dat is de beste manier om zoveel mogelijk vakbondsleden te bereiken. Dat is nu eenmaal de macht van de vakbeweging.

In de vredesbeweging wordt wel veel gepraat over werkonderbreking en besmetverklaring van werk, maar daarover praten is heel wat gemakkelijker dan zelf je nek daarvoor uitsteken. Zeker in een tijd met hoge werkloosheid. Toch moeten we deze aktiemiddelen niet bij voorbaat opgeven. Daarom moeten contacten tussen plaatselijke vredesorganisaties en vakbondsafdelingen of groepen kaderleden gelegd worden.

Voor 29 oktober

In Amsterdam, Rotterdam, Groningen, Nijmegen, Vlaardingen en een handvol andere plaatsen zijn groepen *vakbondsleden tegen kernwapens* bij elkaar gekomen. We proberen daar op plaatselijk nivo in de eerste plaats zoveel mogelijk kaderleden in de bedrijven en instellingen te bereiken. Vanuit de bedrijfsledengroepen, afdelingen of hoe ze in de verschillende bonden ook heten, kan in eerste instantie informatie verspreid worden (pamfletten, brochures, korte bijeenkomsten in kantine-tijd of een vergadering 's avonds). In de tweede plaats kunnen via groepen kaderleden zoveel mogelijk mensen gemobiliseerd worden voor de demonstratie op 29 oktober. Op die dag zal moeten blijken dat het verzet tegen de krankzinnige bewapening door allerlei maatschappelijke groeperingen gesteund wordt. Daarom is een heel groot blok vakbondsleden in de demonstratie van belang. Daarom zou het ook goed zijn

dat vanuit de bedrijven en instellingen groepsgewijs aan de demonstratie deelgenomen wordt. In de demonstratie in Woensdrecht liep al een groep 'Vakbondsleden Rotterdam'. Dat moeten 29 oktober vele van deze groepen worden. Samen met de plaatselijke vredesbeweging kunnen die groepen ook vervoer naar Den Haag regelen.

Na 29 oktober

Zoals gezegd wekt de regering Lubbers-van Aardenne de indruk zich niets van protesten aan te trekken en de plaatsing van kruisraketten gewoon door te zetten. Dan worden na 29 oktober werkstaking en besmetverklaring aktiemiddelen die hard nodig zullen zijn. Dat gaat, zoals eerder gezegd, niet vanzelf. Daar zullen nog vele discussies binnen de bonden aan voorafgaan. In november zal dit waarschijnlijk ook in het overleg tussen de FNV en de vredesbeweging aan de orde komen. Maar plaatselijk moet die discussie al eerder beginnen. En we hoeven dan niet alleen aan staking of besmetverklaring te denken. Een ander aktiemiddel is het isoleren van de bedrijven die meewerken aan de plaatsing van kruisraketten. Ondernemers die meewerken aan de vernietiging van Europa hoeven geen geld te verdienen aan de opbouw van de samenleving (bouw van ziekenhuizen, scholen en openbare gebouwen). De discussie gaat dus niet alleen de Bouw- en Houtbond en Vervoersbond aan, maar ook bijvoorbeeld de AbvaKabo.

Wat te doen?

Om te beginnen zoveel mogelijk contacten leggen tussen vakbeweging en vredesorganisaties op plaatselijk nivo en per bedrijf. In Rotterdam, Amsterdam, enzovoorts ging dat als volgt. We benaderden zowel de (bezoldigde) bestuurders als de kaderleden in de bedrijven. Persoonlijk en per brief. Vertegenwoordigers van de groep 'vakbondsleden tegen kernwapens' onderhouden goede contacten met de vredesbeweging ter plaatse (platform 29 oktober, Rotterdam tegen kruisraketten en dergelijke). In korte tijd (en ondanks vakanties) is een bemoedigend aantal positieve reacties binnen. Er komt een brochure die landelijk gebruikt kan worden.

Volgens de afspraken van de aktiekonferentie van het IKV (februari 1983) is *Gied ten Berge* bij het IKV contactpunt voor de plaatselijke vakbondsleden tegen kernwapens.

Ook kan contact opgenomen worden met de groep in *Amsterdam* of *Rotterdam*.

Binnen *Stop de N-Bom* is Frans van Driel contactpersoon.

In de loop van dit najaar komen vertegenwoordigers van alle plaatselijke groepen bij elkaar. Daar worden ideeën en informatie uitgewisseld, ook internationaal, want we staan in Nederland bepaald niet alleen. Verder worden er afspraken gemaakt voor activiteiten na 29 oktober. Dit alles overigens ter ondersteuning van het werk binnen de vakbeweging en zoveel mogelijk in samenwerking met FNV en CNV.

Vakbondsleden tegen kernwapens is geen landelijke organisatie en wordt dat niet. Landelijke organisaties zijn er genoeg. Het komt er nu op aan plaatselijk en in bedrijven en instellingen voldoende mensen te mobiliseren. Zo kan voldoende tegenmacht georganiseerd worden. Alleen die tegenmacht kan generaals, politici en regering dwingen niet te gehoorzamen aan internationale druk.

Vakbondsleden tegen Kernwapens